

СИЛВЕСТАР КЛАНСЈЕ

ПРОЛАЗНЕ ДРАЖИ

НЕЈАСАН ЗВУК

Каткад то крадом
 живахно
у мах један
ласица
 промине
стазом

 нико
не зна
 куд иде

Шушањ
 кроз шикару
нејасан звук
 нема је више

Природа
још је дивља

ПРОЛАЗНЕ ДРАЖИ

Није бирао наг да виче
 кроз помамне ноћи
тихо да збори
 кроз шуме испреплетених снова

Укроћена ласица
знаће да гони звер
све до дна јазбине

Близу зачудних одсјаја баре
жабе испуштају своје оштре крекете
 не намерава да употреби свој рачvasti штап
како би притеснио отровницу
 пустиће је нека оде

Свет ће да заборави на тог човека
Који уме да воли природу
И њене пролазне дражи

СПОРИ НОЋНИ ЧАСОВИ

Застајућ крај потока
 знамо да сан може
 да се рачва

Али ћутимо
 како бисмо боље прескочили
 белоушку
спремну да нас обгрли
 онако како то су чиниле
 похотне жене
на које мишљасмо
 у рушевинама Помпеја

Под сенком пути њихових
вечност чезнемо
баш у трену кад врисак крешталице
разбија
споре часове ноћи.

САМА

Пало је влажно вече
магла потопила сеоске улице
није касно
али је зимско доба
за њу која сама
чека

Стари рат одузео јој је човека
њен син отишао је у град
одакле се враћа само у току лета.

НАДА

Поједине мисли
веснице наде
вреде више од молитава

веснице светлости
осветљавају будућност
у тренутку када се дечак који оста без мајке
враћа у свој кревет
у мраку спаваонице.

Превео са француског
Борис Лазић